

полѣчи ближнихъ зависть.“ Отъ това доказватъ Богословци-ты, че по-големото мъчение на оныхъ, що са мъчатъ, ще е зависть-та: сирѣчь да глѣдатъ блаженството и славятъ Божиѣ, отъ които они убо да бѣдѣтъ вѣчно лишени, а другите свати да са радватъ съ нея вѣчно. И отъ тѣкъ ще бива онзи плачь, и скърцаніе на збѣ-ты: и това ще да ѣ най-тѣжкото мъчение на мъката. Тъзи е стра-сть-та на Завистливѣа: страсть, която междѣ всичкиты други грѣхо-ве е грѣхъ безкорыстенъ и печаленъ. Най паче е единъ грѣхъ, който е кѣпно грѣхъ, и мъка: защото е кѣпно и вина и наказаніе на оно-гова, що го има. Споредъ това много мъдро спомандѣ Богословѣтъ, че таа страсть отъ всичкиты други страсти е и най-неправедна и най-праведна. Най-неправедна е, защото стрѣва зло на добриты: най-праведна, е, защото мъчи тѣхъ, що ѣ имѣтъ. „Зависть всѣхъ страстѣй неправеднѣйша, кѣпнѣй прѣведнѣйша. Ова убо, ѣкѣ всѣхъ добрыхъ ѣ злобаѣтъ: Ова же, ѣкѣ растѣ-вѣетъ ѣмѣщѣа ю.“ [св. 37.] Ръждата не ѣде толко желѣзото, въ ко-ето са намира: нити ехидната, кога са ражда, раздира толко съ ног-тыты си утробѣтъ на майка си, какъ-то ѣде и раздира скръцето на завистливѣа самата негова зависть. Олѣ какѣа дѣша подложена на мъчение и на мъки, и въ настоящѣа и въ бѣдѣщѣа животъ! споредъ ко-ето азъ дѣмамъ, че не трѣбѣва да пожелаемъ на одного завистни-ка, нити въ настоящѣа животъ друго наказаніе, нити въ бѣдѣщѣа другъ мъкъ. Доволно наказаніе има тѣкъ самѣтъ зависть, да глѣда, сирѣчь доброто на ближнѣа си: Доволно мъчение има тамъ пакъ, ис-тѣтъ зависть, да глѣда славятъ на блаженныты, какъ-то глѣдалъ богатѣтъ Лазаревѣтъ славѣ на Явраамовото лѣно. Обаче до тѣкъ таа страсть е справедлива: защото мъчи оныхъ, що ѣ имѣтъ.

Из когато е несправедлива, и чини зло на добриты, кой може да изрече многото зло, което чини? Раздѣмѣйте го отъ единъ само примѣръ междѣ многото. Въ преславнѣа градъ Атины имало нѣкой филозофъ, на имѣ Леонтій, отъ благороденъ родъ, по вѣрата Идолопо-клонникъ, по надка та Астрологъ, (звѣздоецъ) твърдѣ почетенъ по живѣніето си. Той като умиралъ, всичкѣа си имѣтъ завѣщалъ на сына си, а на самата си дѣщерѣа не оставилъ нищечко. Я когато го попытали за коѣа причина презира тѣзи слабѣа странъ, и не ѣ оставѣа поне прикѣтъ ѣ? Той отговорилъ: доволно е на дѣщерѣа ми щастіето